H Braun

Confirmanten.

En Digtning i tre Afsnit,

af

Julius Chr. Gerson.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Boghandler F. H. Eibe.

Berlingske Bogtrykkeri.

1846

Barndomsenglens Farvel.

(Aftenen forend Confirmationen).

I.

Barndomsenglens Farvel.

Solen daler, dens sidste Skjær
Falder, bebudende Vaaren,
Over de sagte susende Træer
Udenfor Præstegaarden.

Falder over en sneedækt Tjørn
Med sine varmende Flammer
Ind, hvor det yngste af Præstens Børn
Har sit eenlige Kammer

Falder ind paa det lille Bord
Med sine vaarlige Straaler,
Over Skriftens hellige Ord
Og et Glas med Violer.

Foran Bordet ved Blomst og Bog
Sidder den unge Pige,
Tænker paa Gud og paa Skriftens Sprog
De vidunderlig rige.

Tænker paa Gud og hans Kjærlighed,
Kilden, der evig rinder,
Tænker — og Lokkerne strømme ned
Over de rødmende Kinder.

Tænker dog meest paa den næste Dag,
Da hun skal Løftet give
Guds og den Herre Jesu Sag
Tro til Enden at blive.

Det er saa stille, det er saa tyst,
Det er som kunde man mærke
Følelsen i det barnlige Bryst
Slaae sine Vinger stærke.

Det er som kunde man lytte sig til
Med et opmærksomt Øre
Hele det hellige Orgelspil,
Engle i Hjertet røre.

Længe tænker hun hid og did
Som sig de Billeder føie,
Hèle Barndommens glade Tid
Gaaer forbi hendes Øie.

Hun betænker de første Aar,
Da hun ved Moderbrystet,
Voxende til som en Blomst i Vaar,
Fandt sine Smaasorger trøsted'.

Da hendes Skrig, det trættende, tidt
Ved Moderbarmen gik over,
Da hun indslumrede tyst og blidt,
Ved dens dyssende Vover.

Da hun ved Kys paa Kind og Mund
Fik af sin Fader, den glade,
Underviisningens første Grund
Paa to tegnede Blade.

Da hun for første Gang Kundskab fik
Om hvad Skaberen skabte,
Da hun, skjøndt Barn, med forbauset Blik
Sig i Beundring tabte.

Og taknemmelig tænker hun paa
Hvad hun dem begge skylder,
Tænker over — og Oiets Blaa
Sig i Taarer indhyller.

Som hun sidder og grunder saa,
Aabner sig Døren stille,
Og en Engel med Vinger paa
Træder i Kamret det lille.

Roser dække hans runde Kind
Som var han lutter Glæde,
Dog, da han træder af Døren ind,
Kunde han gjerne græde.

Barndommens Engel — skal sige Farvel
Der, hvor han tidt har leget,
Sige Farvel hvad han kronet med Held
Kaldte saa tidt sit eget.

Hvor han har smilet og hvor han har leet
Net som saa tidt i det Høie,
Hvor han sit eget Billed har seet
I et uskyldigt Øie.

Hvor han har levet i Kjærlighed,
Dandset paa Rosenblade,
Hvor han har drømt om, at Alt var Fred
Og alle Mennesker glade.

Og veemodig træder han nær
Til den grundende Pige,
Blander sit Billed i Tankernes Hær
Alt som de synke og stige.

„Barndommens Engel, kjærlige Ven,
Som mig førte iblinde,
Kommer du sidste Gang herhen,
Hilser paa Din Veninde?

Tager du Affked for Livet her
Med din Leeg og din Lykke,
Flygter med Solens flygtende Skjær
For hos Andre at bygge?

Eller vil du besøge mig
Stundom, naar jeg dig beder,
Lege med mig som jeg leged med dig,
Forhen paa disse Steder?

Hvidske mig snurrige Eventyr
Fra fjerntliggende Strande,
Seile med mig paa hurtige Skyer
Til fortryllede Lande?

Spøge med mig i den grønne Eng,
Hvor du bag Gjerdet smilte,
Skræmme mig op fra den Blomsterseng,
Hvor jeg lyttende hvilte?

Ryste med mig den deilige Frugt
Ned af Træernes Grene,
Flyve med mig paa min lette Flugt
Hen over Torn og Stene?

Sladdre med mig i den tause Nat,
Naar jeg ligger og sover,
Gjækkende vise mit Blik en Skat,
Som du strax hyller over?

Vil du gynge blandt Havens Træer
Spøgende ved min Side,
Svare paa hvad jeg i Vind og Veir
Spørger om, og vil vide?

Dandse med mig, naar jeg nys har grædt
For en bortflagret Due,
Prikke paa Øiet, mig, naar jeg træt
Slumre vil i min Stue?

Tager du Afsked for Livet her
Med din Leeg og din Lykke,
Flygter med Solens flygtende Skjær,
For hos Andre at bygge?

Eller vil du besøge mig
Stundom, naar jeg dig beder,
Lege med mig som jeg leged med dig
Forhen paa disse Steder?"

Alt som hun spørger de tusind Ting
Bøier sig Englen stille,
Det er som kunde man trindt omkring
Høre Taarer trille.

Og han aabner de Læber smaa,
For Veninden at svare,
Sagtelig sænker sig ned derpaa
Trøstende Aanders Skare.

„Om du seer mig for sidste Gang? —
Ja, jeg maa fra dig vandre;
Det er Livets vexlende Gang,
Jeg kan den ei forandre.

Vær dog derfor ikke forsagt,
Dig vil min Søster ledsage,
Skjærmende Engle vil holde Vagt
Over din Fremtids Dage.

Uskylds Engel, min Søster, vil
Tro ved din Side træde,
Være dit Liv, det flygtende, til
Uforanderlig Glæde.

Hilse dig tidt og ofte fra mig,
Mig dine Hilsner sende,
Kysse din Kind, og lege med dig
Lege, jeg lærte hende.

Hvidske dig Eventyr, som jeg selv
Ikke saa smukt kan fortælle,
Lade dig skue i Tidens Elv
Deres Betydnings Vælde.

Spøge med dig i den grønne Eng,
Hvor i Dands du dig svinger,
Lytte med dig til den dybe Streng,
Som i Naturen klinger.

Ryste med dig den friske Frugt
Af din Virken i Livet,
Vise dit Øie hvad Godt og Smukt
Der blev Mennesket givet.

Sladdre med dig i den tause Nat
Om dine Frænder kjære,
Lægge tæt til dit Hjerte den Skat,
Du for Dit Liv skal bære.

Svare dig paa hvad du spørger om,
Som det fra Læben strømmer,
Klare dit Blik og mildne din Dom,
Naar du en Broder dømmer.

Smile med dig, naar du nys har grædt
For hvad Kjært du maa miste;
Kysse dit Øie, naar det er træt,
Og naar det engang skal briste.

Thi vær derfor ikke forsagt,
Da jeg maa fra dig drage,
Skjærmende Engle vil holde Vagt
Over din Fremtids Dage.

Og nu, Veninde, farvel, farvel!
Gud og din Frelser kjære
Glæde sig tidt ved din rene Sjel,
Skue dig kronet med Ære!"

Alt som Ordenes Klang døer hen,
Og medens Taaren rinder,
Træder Englen tilbage igjen,
Kysser paa Fingren og svinder.

Men paa det himmelblaa Firmament
Tindrer den første Stjerne
Som en trøstende Hilsen, sendt
Fra det ukjendte Fjerne.

Og med alvorligt, men fattet Sind
Stille en Bøn hun stammer,
Stryger saa Lokkerne bort fra sin Kind,
Og forlader sit Kammer.

Drøm og Indvielse.

(Morgenen før Confirmationen).

II.

Drøm og Indvielse.

Over Mark og Eng og Høie
Ligger Natten som et Flor,
Stjernen med et sjelfuldt Øie
Skuer til den dunkle Jord;
Planten slumrer, Blomsten drømmer
Om hvad den ved Dagen saae,
Sagte strømmer
Fred fra Himlens hvalte Blaa

Alt er roligt, Alt er stille;
Fjernt ved Universets Barm
Verdner nærme sig og skille
Sig igjen foruden Larm.
Myggen slumrer medens Kloder
Over den ad Banen gaaer,
Livets Moder
Drømmer om den komne Vaar.

Ogsaa trindt om Præstegaarden
Ligger Natten med sin Ro,
Did paa sagte Vinde baaren
Tager Drømmen flygtig Bo.
Præstens unge Datter hviler
Paa sit Leie let og sødt,
Sundhed smiler
Fra de friske Kinders Rødt.

Dagens Veemod, overvunden,
Har sig tæt om Øiet lagt,
Uskylds Aander trindt om Munden
Holde deres Nattevagt;
Haanden hviler under Kinden,
Hendes Bryst gaaer op og ned,
Mildt forinden
Banker Hjertets Kjærlighed.

Uforstyrret slumrer længe
Hun i Søvnens lette Baand
Som et Barn, naar Vuggens Gænge
Røres ved en Moderhaand;
Løfter derpaa som hun taler
I Begeistring høit sin Arm,
Hurtigt daler
Den igjen mod hendes Barm.

Og hun drømmer om hvad Dagen
Bringer Fyldigt med til Jord,
Af det korte, hvide Lagen
Hvælver sig en Kirke stor;
Jesus selv med Kronen herligt
Om sin Pande, om sit Haar,
Signer kjærligt
Hendes Friheds nære Vaar.

Og hun drømmer om de Kloder,
Der forsvinde nu saa smaat,
Og hnn drømmer om sin Moder
Og om Alt hvad der er godt;
Og hun drømmer om sin Fader
Og de fjerne Brødres Tog,
Stille blader
Hun i sin Erindrings Bog.

Mens hun drømmer paa sit Leie
Lysner det bag Skovens Top,
Alle Markens Blomster neie
For den Sol, som stiger op;
Luften farves af dens Straaler,
Medens Bækken rødmer stum,
Langsomt maaler
Den sin Banes vide Rum.

Ogsaa til det lille Kammer
Falde Solens Straaler ind,
Kysse mildt med deres Flammer
Pigens Pande, Hals og Kind;
Og hun vaagner — Sjelens Vinger
Folde frit sig ud paa Stand,
Hurtigt svinger
Hun sig op fra Leiets Rand.

Ikkun kort, saa staaer hun rede
Til en Vandring i det Frie,
Og hun iler let den brede
Gang til Havens Blomstersti;
Alle Lilier staae og dufte
Deres stille Andagt ud,
Sagte Lufte
Bære Bønnen op til Gud.

Fromt hun staaer i deres Vrimmel,
Beder med af ydmygt Sind,
Vier under aaben Himmel
Sig til Dagens Alvor ind;
Kalder Havens Sangerklynger
Til at vidne hendes Tro,
Fuglen synger
Fra sin Qvist et Amen fro.

Længe staaer i Blomsters Række
Hun og tolker hvad hun vil,
Bag den nysudsprungne Hække
Lytter Uskylds Engel til;
Hvert et Forsæt han optegner, —
Det er Englens store Kald, —
Løvet hegner
Om hans skjulte Taares Fald.

End en Stund, — hun gaaer tilbage
Til den aabne Præstegaard;
Storken hos sin vaagne Mage
Knæbbrende paa Taget staaer.
Glad hun hilser dem, og iler
Over Gaardens hvide Gruus; —
Høitid hviler
Over al det ganske Huus.

Confirmationen.

III.

Confirmationen.

Foraarssolens Straale falder
Over Landsbykirkens Muur,
Fra den vaagnende Natur
Kirkeklokkens Tunge kalder.
Til de høie, hvalte Haller
Hele Menigheden gaaer,
Fryd i Oiet, festligt smykket,
Barnet i sin første Vaar,
Oldingen med sneehvidt Haar,
For at blive fromt opbygget.

Trindt om Kirkens Stole prange
Nylig plukket Mos og Grønt,
Omkring Lysekronen skjønt
Snoe sig Foraarsblomster mange.
Strøet paa de rene Gange
Ligger smukt det hvide Sand,
Og hvor Silkedugen breder
Sig om Altarbordets Rand
Staaer et Kors, der Tanken leder
Til den Mester, vi tilbeder.

Det er Dagen, længe ventet,
Da de Unge skulle staae
Rede for hvad de som Smaa
Lovede, fra Vuggen hented';
Da hvad Alt, som er indprentet

Godt og Smukt i deres Sind,
Skal med Hjertets Blus paa Kind
Som et helligt Offer bæres
For den Gud i Templet ind,
Der ved Villiens Reenhed æres.

Da de Unge skulle give
Løftet, med en hellig Eed,
I en stille Kjærlighed
Deres Skaber troe at blive.
Da de første Gang skal skrive
Deres Navne, skjøndt vel end
Ikkun svagt, i deres Rækker,
Der med Ære kæmpe hen
Til det fælleds Maal, til den
Krone, som os Christus række r.

Arm i Arm, lidt fremad bøiet,
Sidde de i Rad saa net,
Under Brystet en Bouquet,
Uskylds milde Glands i Øiet.
Hænderne er sammenføiet
Over deres Psalmebog,
Og det klare, hvide Klæde
Ligger midt i deres Glæde
Som et Værn paa Skjødet dog,
Hvis de siden skulde græde.

Ned fra Orglet Toner bruse
Til den tause Menighed,
Kirken fyldes af en Fred
Som naar Aftenvinde suse
Over friske Blomsterbed.

Hele Mængden stemmer i,
Og paa Andagts Vinger stige
Som et Offer uden Lige
I den fromme Melodi
Bønner til Gud Herrens Rige.

I de Unges Række sidder
Præstens Datter. Orglets Klang
Følger sagte hun med Sang
Som en liflig Fuglequidder.
Uskyldsenglen gaaer sin Gang
Som en venlig Foraarsvind
Langs den smukke Rad af Unge,
Kysser deres varme Kind,
Glædes i sit stille Sind
Ved hvad de begeistret sjunge.

Orglets Toner tie stille,
Og fra Altrets Sacristi
Træder Præsten, kjæk og fri
Til sin Menighed den lille.
Lokkerne om Panden skille
Sig for Øiets klare Blik,
Det er som en Verden aaben
Stod deri med al sin Haaben,
Som om Mængdens Villie fik,
Luttret ved hans Tanker, Daaben.

Langsomt sænker han sin Pande,
Bøier ydmyg sig for Gud,
Skuer derpaa kjærlig ud
Til den Flok, hvem han skal blande
Livets Drik af Jordans Vande.

Seer saa til den Uskyldsstand,
Han skal frie fra Syndens Rand,
Og som om en stille Smerte
Gik forbi ham, lægger han
Heftigt Haanden mod sit Hjerte.

Og fra Prækestolen taler
Han til Menigheden ned,
Herrens rige Kjærlighed
Han med stærke Træk udmaler;
Skildrer saa med Kraft de Qvaler,
Der gaae frem i Syndens Spor,
Viser Dydens Løn paa Jord,
Beder dem paa Christum kalde,
Slutter sin Formanings Ord
Med en Bøn til Gud for Alle.

Atter lyder Orgelklangen
Med sin fulde, stærke Magt,
Til hvad Taleren har sagt
Slutter nær sig Psalmesangen.
Sædens Spire er undfangen
I det frugtbargjorte Bryst,
Og for hvert Minut der svinder
Riigt paa Varme, riigt paa Lyst,
Haabet om en herlig Høst
Meer og mere Visshed vinder.

Psalmen tier. Langsomt træder
Læreren i Choret frem,
Prøver mildt med Spørgsmaal dem,
Der ved Svar nu for sig reder.
Menigheden taus sig glæder:

Alt er simpelt, Alt er ret;
Hvad han spørger, hvad de svare
Høres godt og fattes let,
Og hvad helst man vil erfare,
Tolker han med Grunde klare.

Derpaa træder han tilbage
Hen for Altrets hvide Trin,
Hæver først i Bøn sit Sind,
Bøn om Kræfter for de Svage.
Centnertunge Skyer drage
Tungt henover Tankens Bo;
Fast og strengt han løfter Haanden,
Og med en Apostels Ro
Spørger han om de vil troe
Paa Gud Fader, Søn og Aanden.

Som naar Zebaoth i Torden,
Lonet om sin Kjortels Flig,
Farer vældigt over Jorden,
Alle Blomster boie sig,
Saadan sænked pludselig
Alle Unge deres Hoved;
Og som Blomstens rige Duft
Krydrer mildt den rene Luft
Saadan steeg en Vellugt liig
I et Ja hvad nu de loved.

Og han signer dem, de Kjære,
Som han Verden nu betroer,
Taarer stromme ved hans Ord
Over deres Kinder skjære;
Varmt han beder Gud at være

Dem Beskytter, hvor de gaae,
Beder Jesus, Verdens Hyrde,
Trofast dem ved Siden staae,
Luttre hvad de tænke paa,
Lette for dem Livets Byrde.

Rask han nærmer sig den Sidste,
For sin Datter taus han staaer;
Hjertet ham i Brystet slaaer
Som dets Nerver skulde briste.
Det er som han Intet vidste;
„Gud med dig og du med Gud",
Det er Alt hvad han kan sige —
Og som ved et Almagts Bud
Trænger Sukket heftigt ud,
Letter den beklemte Pige.

Kirkens Høitid er tilende
Med de sidst udtalte Ord;
Kjerterne paa Altrets Bord
Endnu klart og roligt brænde.
Smaa og Store hjem sig vende,
For at feire Dagens Fest,
Og paa mangt et Sted man venter
I Besøg en yndet Gjest,
Der ved Snillets Elementer
Munterhed til Kredsen henter.

Ogsaa Præstens Datter tager
Til den smykte Præstegaard
Ad den Vei, hvor Gjerdet staaer
Ved den rugbesaaede Ager.
Kjærlig hendes Moder drager

Datteren op til sit Bryst,
Og imedens Hjertet banker,
Fuldt af Haab og fuldt af Lyst,
Hendes frydopfyldte Tanker
Tusind gode Varsler sanker.